

شپ گوهر

ملڪ ابرار

بلوچي اڪيڊمي ڪوئٽه

عدالت روڊ، ڪوئٽه

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

شب گوہر (شاعری)

ملک ابرار
۲۰۱۹ء

ISBN # 978-969-680-092-7

نہاد: =/150

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

- 26 _____ 12۔ کئے تراچوچہ منء دل گرد کت
- 27 _____ 13۔ یات کیت آشدء کانی ء ہما
- 28 _____ 14۔ دوشی گوں زندگی ء منی بُو تگ
- 29 _____ 15۔ بے تئی ء زندگی بے بے پ
- 30 _____ 16۔ من ء تئی مَسْتیں چمانی شپیں تیران
- 31 _____ 17۔ تو من ء آرت ادا پے کئی
- 32 _____ 18۔ بیا کپوت مُرگانی غریب حالیں
- 37 _____ 19۔ سرو تی بیگاہ ء سُشتگ ٹیٹل ء
- 38 _____ 20۔ اگاں آہ چہ دل ء بیت دل ء جز ماں
- 39 _____ 21۔ منی مہلنج چونیں بے سماہ ء
- 40 _____ 22۔ وا ہگ ء سُوگ ء تزانگ ء منگیر
- 41 _____ 23۔ ماز ہگاں بلوچانی
- 43 _____ 24۔ جُست مہ کن درد ء چہ من ء حال ء
- 44 _____ 25۔ استال ء بام ء دوشی پر ینت منایات ء
- 45 _____ 26۔ مہکان تئی حسن ء یک بڑ مشے
- 46 _____ 27۔ ندر اوں کہ دوشی پمّن مہر کرتگ
- 47 _____ 28۔ گوں دل ء حوناں کناں پر تو نبشتہ
- 48 _____ 29۔ من نزانان تئی زہیراں عاقبت
- 49 _____ 30۔ بچار تو آتک ء غم ء شپ چوں یک

- 50 ----- 31۔ بیاخراُسانِ ءِ مُرگِ لاهوتی
- 53 ----- 32۔ لُنٹانی زُنزروکاں چوئیں نماہ۔
- 54 ----- 33۔ گندگِ ءِ تئی مارا نیلنت۔
- 55 ----- 34۔ جی ہمارو چاں کہ من گوں دوست ءِ یکجاہ۔
- 56 ----- 35۔ کپودر بیامروچی گوں تونا لاں۔
- 57 ----- 36۔ مرچاں آمہربان انت منا۔
- 58 ----- 37۔ پرچیا بے چاڑ ءِ مرچی کئی۔
- 59 ----- 38۔ چیا کنتے اے جُست ءِ گاراں۔
- 60 ----- 39۔ پُلانی زندگی ءِ بدو اباغنیان بُوت۔
- 61 ----- 40۔ حُوراں ترارا بکشات حُسن ءِ نشان۔
- 62 ----- 42۔ مارا تئی دوستی ءِ جہان بخشات۔
- 63 ----- 43۔ واب گکجین ایت تراہر شپ پہ۔
- 64 ----- 44۔ گندے منایلہ تو ندا تین ساری ءِ۔
- 65 ----- 45۔ سُہسی تالان کُرت سمین ءِ بوئے۔
- 66 ----- 46۔ تو سیپ کناں حداءِ راجوڑینت۔
- 67 ----- 47۔ آشپ ءِ کہ گوں مراداں سمبہہیت۔
- 68 ----- 48۔ ماہ گل تئی بے تہمبہلی۔
- 70 ----- 49۔ مہ لیٹین چادر ءِ کیگد مہ کن دیما۔
- 71 ----- 50۔ دل خون خون شُٹک ایت چم اُرس۔

- 72 51۔ مامروچاں ماہ و شانی مکرء دامء کپیتگاں
- 73 52۔ روکیں آسء کہ دور پر مائی
- 74 53۔ تئی حیال وابء پادکنت مارا
- 75 54۔ ہماروچاں کہ من گوں تو ز بان کت
- 76 55۔ وتی دیوانگء را بے نوائیں
- 77 56۔ تئی دردء سوزمانء جہان پمئن
- 78 57۔ پوشء کدیں وتی تو بانوریء گشانء
- 79 58۔ مروچی شہمے مانشتنگ جہانء
- 80 59۔ گدانت چہ واہگء آسء
- 81 60۔ کجا انت تئی منزل کجا انت
- 84 61۔ چہ بولانء کدی بیت جار پڑ بیت
- 86 62۔ تئی زندء سباہ وانگ کنت جوان
- 87 63۔ جُہد بہ کن دیما برو گوں عقلء ہوش
- 88 64۔ تئی جتائیء دلء را چون کیت تاہیر
- 89 65۔ دژ مناں حال سرمہ بوتین ات
- 90 66۔ چوں تہار ماہیں شپانء ماہکانی
- 91 67۔ داں اُمبرےء ما تہنا کپیت چم
- 92 68۔ بُو تگوں من چُنت براں بتام
- 93 69۔ مرچی پدا تو مارا ہما

- 94 ----- 70۔ سر جنان من چہ کجا اتکوں
- 95 ----- 71۔ ہرچی گُشنے تی راست اُنت منّاں
- 96 ----- 72۔ جی منی دنیاے مرادیکیں
- 99 ----- 73۔ زی مناکوش ۽ بیگاہ ۽ حالے سر کُتنگ

آبرارء شاعرى

كساس سى ء پنج سال ء سارى وهده من زبان ء لبز انك ء پڑاوتى گام اير
 كرت ء شعر گوئشك بنا كرت ، هما وهداں شاعرانى كاروان ء (خاص پنجگورء) يك
 انجيس نامء ديم ء گوست كه آنى پر بند ما هتا كاں چھاپ بوئگ اتاں ء بازىں پر بندء
 آنى ء گشندء آل هم گشتىگ ات انت۔ هے سبب ات كه آنى ء رامهلونك ء يك
 شاعرء ء جهت ء زانتىگ ات۔ آشاعر ملك آبرارات كه روى مروچى آنى شاعرى برجاه
 انت۔ عاشقىں شاعر ملاء عزت ء گشتىگ ات كه

مهر خاتون گون دز گهاران انت
 نند ء نيادے ماں حصاران انت
 روءے چو شمس ء سگار ان انت
 يارے گون كچ دوچيں زرى آن انت
 مات اگاں شمشيرى درے سنديت
 په حسد چوشين دخترے گنديت

هے حيال پنجگورء آبرارء په وتى مهر ك ء چوش در شانتىگ كه

واب گيجينيت ترا هر شپ په نازينك ما هكان
 تى سرون ء نور شنزيت داں صبا ء آزمان
 واب جاه آراسته انت گون نخملاں تحت رواں
 پوراں پردات په مرادے ماه ء دريائى ء گشاں

یا

ہج دگہ چہ تو نہ لوٹاں زیادہیں مالے
بس منا درکار انت چہ تئی مہپراں ٹالے
تئی جتائی ء دل ء را چون کتیت تاہیر
یا نصیب اے سال بروت ء بتیت دگہ سالے

دگہ باز انچیں شعر انت کہ اودے آوتی دوستدار ء توسیپ ء ہواروتی ہدوکی

ء مہر ء محبت ء درشان کنت۔

مارا تئی دوست ء جہان بخشات
شادہ ء نوکیں زندمان بخشات

اگاں بچارے داں حدے ء ملک ابرار ء بلوچی شاعری ء روایتی رنگ
زرنگ ء دیماروگ ء انت۔ نوکیں بلوچی شاعری کہ اودے لہزاں نوکیں معنا دسیگ
بیت۔ نوکیں چہر ء شبیں، چیدگ ء الہام ء یک نوکیں جہانے دیمارگ بوہگ ء
انت۔ واجہ ابرار اے نیمگ ء دلگوش نہ داتگ۔

بلے آئی گوراز گریں لہزانی یک گنجے است انت۔ آئی ء شعر ء گالاں
روانی ء ارزان بیانی ہم جوانی ء گندگ بیت۔ جاہیے آگشیت کہ
دژ مناں حالے سر مہ بوتین ات
دژ یگتے اے جبر مہ بوتین ات
رستاں داں منزل ء مرادانی
روح بیگاہ اگاں مہ بوتین ات

لہتیں سنگتانی گشگ ہمیش انت کہ نوکیں بلوچی شاعری ء را شاعراں باز
گران کرتگ۔ نون نوکیں ء جوانیں شعر پر بندگ نون ارزانیں کاریے نہ انت۔

چونائی ء ہمک دور ء زمانگ ء وتی لوٹ ء گزر بنت۔ شاعری ہم گوں و ہد ء لوٹ ء
گزراں وتی رنگ ء دوشم ء الم بدل کن انت۔ بلتے آہانی بنیاتی چیزوڑے
ناوڑے ء بر جاہ مان انت۔

چوش کہ واجہ ابرار مہر ء محبت ء شاعرے بلتے آیک انچیں ڈیہہ ء چاگردے
ء زند گوازینگ ء انت کہ اود ء زند ء جاوہال تیزی ء بدل بو ان انت۔ زند گران ء
مرگ ارزاں کنگ بوتگ۔ انسانی حقانی گپ جنو کے ہم ودی نہ بیت۔ اے پیسیں
جاوران یک شاعرے چے ماریت ء چے گندیت، آئی اگدہ آتر اچے پر مائیت۔
آہانی سسا ساچ چے درا نگا ز کن انت۔ اے پیسیں جاوراں آزلپ ء رگانی گپ ء
جنت یا زند ء نگیکیں جاوران وتی شعرانی تہا بیان کنت۔

اے رد ء واجہ ابرار ء ہم چیزے انچیں شعر پر بستگ کہ اود ء علم ء زانت ء
رژنائی ء ارزشت ء ہوار جہد ء ہم سکین دسیگ بوتگ۔

”زہگانی نام ء“ ملک ابرار ء یک انچیں دستونکے کہ آئی ء راج ء رانچیں
پنت ء سوج کرتگ چوک

جہد بہ کن دیم ء بروگوں عقل ء ہوش ء زانگ ء
یک بہ کن لیب ء بدے دل توگوں علم ء زانگ ء
نام پیدا کن پہ وت او زہگ وتی رواج ء تہا
علم ترا کنت بادشاہ بے علم بیت چوشوانگ ء
علم چراگ انت زندمان ء، علم شہنشاہ انت جہان ء
علم تئی عزت ء آبرو زانت دنت بے زانگ ء

”منی قلم ء“ بنگپ ء چوش گشیت کہ

چہ بولان ء کدی بیت جار بُریت
تئی آراستگیں واب جاہ ء دریت
دل ات چہ وٹئیں واب ء جاہ لرزیت

منی پر بند پہ راج ء یات گیر انت
منی پر بند پہ تو پنت ء بیر انت
منی پر بند پہ تو سُہریں تیر انت

منی گوشاں کپ ایت نوکیں توارے
تئی چمائی دیم ء کئیت گبارے
منی آجوتی بیت یک یادگارے

یا کہ ”کجا سر جنانے مسافر دراں ڈیہہ ء“ ء شعر ء اے رنگ ء اے رنگ ء
حیالانی درشانی ء کنت کہ

نزانے کہ تئی ڈیہہ چہ تو جتا انت
نوں جم کن دل ء وطن تئی بہا انت
بہ گش تو کجائے وطن تئی کجا انت

سروکانی عیشی سراں بُرگ ء انت
کہ روباہ ماں جون ء سراگرگ ء انت

ملک ابرار ء دستونک ء ابید نازینک ء لاڈوہم پر بستگ۔ اے یک
جوانیں گامگیجے پر چہ کہ بلوچی شاعری ء گیدی تہر مرچاں گار بوہان بوہگ ء انت۔ منے
شاعران اے نیمگ ء ہم وتی بورتا چینیگی انت داں کہ اے تہر گار ء بیگو اہ مہ بنت۔

ملک ابرار ء نازینک ء چیزے بند دلگوش کن ات،

تئی سرء شارے بہ بیت مہنائیں
 تئی گور ء پشکے بہ بیت بلوچی ء
 تو پہ بانوری ء اجب پئے ء وڑا
 تو کہ بانک بہ بئے وتی کل ء
 من ہما روچاں زراں مہگل
 کد سز پنت اوستانی گلاب ء پل
 شادہ ء الہان ء کن انت بلبل
 سمبہنت درچک ء دار کجام رنگ ء
 سمبہے چوش کہ تو پہ بانوری

من واجہ ابرار ء شاعری ء باروالہتیں گپ شمعہ دیم ء آورنگ۔ بلئے نوں کہ
 آئی شعری دپتر ”شپ گوہر“ شمعہ دیم ء انت شماوت ایشی ء بوان ات ء بچارات کہ
 آچے گشگ لوٹیت۔ وشی ء گپ ہمیش انت کہ اینکس و ہدء رند آئی ء شعرانی دپتر دیم
 ء پیدا ک انت۔ من آئی ء رامبارک باددیں۔

بلوچ، بلوچی ء بلوچستان زندگ بات انت۔

ڈاکٹر علی دوست بلوچ

شال، بلوچستان

24 جولائی 2016

من رَدے وارت گوں تئی آژنائی ء
سوتک وتا گوں بے نیپیں سودائی ء

بیا ہمیش انت زند ء وئی بے نواہ
من نزانن پرمات من ء وت آئی ء

عشق جھمین ایت منے سرء شپ گوہرء
الوتے کت گو من ء تهنائی ء

نوں پشومان باں، نباں چے پائیدگ
چوش بیت اے موسیٰ ورنائی ء

آخری پاس انت شپ ء اتلگ تہاری ء اجل
زوت کیت ابرار اسپیت بام گوں رُژنائی ء

یکے درد ۽ دومی تہنائی شپانی گار کنت
تزانگ ۽ وسواس زپتیں ناگہانی گار کنت

مہر مدے کہ شکلیں تئی مہر پمن بیت بلاہ
زاناں یک روچے من ۽ تئی مہروانی گار کنت

شر ترانت کہ کس گوں کس ۽ مہر ۽ سوداء مہ کنت
رند ۽ زہیر ۽ کچلیں یات دلبرانی گار کنت

اہو کہ پتئی کنگ ۽ امبازاں گر میناں زراں
چوش بلے شارگ من ۽ تئی باہڈانی گار کنت

بد نہ بُرتگ پہ وتی چند ۽ ستاہ ۽ تو اگاں
بلے تزن ابرار ۽ تئی جو ریں بدانی گار کنت

سرء چیراں مدام گوں تی حیالاں

سرء چیراں مدام گوں تی حیالاں
تباہ انت زندگی من پاد مالاں

منی زندء متا ء جان، ایمان
من ء توکت وتی دردانی دیمپان

گناہ چے بوت کہ من اینجو زوالاں
تباہ انت زندگی من پاد مالاں

جگر کپ کپ ء دل مئے پارہ پارہ
منی بحت ء کدی دژپشیت ستارہ

شپ ۽ روج تئى غماں کپتگ ۽ نالاں
تباہ انت زندگی من پاد مالاں

مروچاں بڑگ ۽ بدحال انت ابرار
کجائے تو منی پریاداں گوشدار

شמוש ۽ نوک مہ کن کہنیں مثالان
تباہ انت زندگی من پاد مالاں

واہگ ء درد ء را امباز کناں شپ بگوزیت
تزانگ ء سوزء من ہمراز کناں شپ بگوزیت

بیا ابید چه تو چُشیش وهد ء منی کئے دردوار!
تو کجائے ترا شوہازاں شپ بگوزیت

سوچ چُشیش مجلس ء اودء مہ بیت کہ عشق ء گپ!
واناں من عشق ء حدیث ء وازکناں شپ بگوزیت

من گدیناں ہماٹپاں کہ دوروچ انت ذراہ انت
درد ء رنجان ء وتی بازکناں شپ بگوزیت

نیست شپپول ء شپانک ء چُشیش چہہال ابرار
سستگین تارء دل ء سازکناں شپ بگوزیت

دَراجیں شپاں نشت کناں آزمان ءِ استالاں حساب
تئی تزانگ ءِ بازیں غماں بُرتگ منی چمّانی واب

ہرچی کہ سہڈیناں دل ءِ دل سہڈگ ءِ حدّہ نہ انت
سرشپ داں بام ءِ ساپی ءِ نال ایت دل چو کہ رباب

دل گوں وتی شیدائی آں مجنون ءِ رہنداں شنگ
لیلی ءِ عشق ءِ آتش ءِ زاناں وتارا کنت کباب

ذراہی تئی بوتگ روچ ءِ سالے کہ تو پیداک نہ بے
وت اتکے نہ قول ءِ وتی ناکہ تو دات مارے جواب

آبرآر چوش آزاں نہ انت عشق ءِ کئے سوداگری
تو گوں دل ءِ گوں کپتگے زاناں کہ بے روچے عذاب

مئے ء تئی چونی ء سلاہ ء بہ کنت
سر سماہ یے کہ بے سماہ ء بہ کنت

نا منی بنت دل ء ناتئی بنت دل ء
پیلہ کئے مئے دلانی تماہ ء بہ کنت

ماکہ دنیا ء راہند دات انت یلہ
ما چہ راہ ء ردیں مارا راہ ء بہ کنت

مہر ء دوستی گناہ انت حُدا زہر بیت
توگُشنے و ہدے کس اے گناہ ء بہ کنت

من گُشاں حُدا چہ ہمائی رازی انت
کہ پہ دوستی کُسے ء سَتاہ ء بہ کنت

آ وٹیں موسم بہارانی یات کائنت منا
سباہ ء سیل کشارانی یات کائنت منا

تچو کین چگ ء ساہگ کتار مچانی
نماہ ء سبزیں ڈگارانی یات کائنت منا

کج انت آ کچر ء آب دار گلیں گیابان ء
چے پیم ء منب تلارانی یات کائنت منا

زراں پہ گوستگین روچانی سہب ء بیگاہاں
نیاد ء ہمبیل ء یارانی یات کائنت منا

زہیر نیل انت آے ابرار من ء گلیں ڈیہہ ء
بہشتیں جاہ ء دوارانی یات کائنت منا

زہیرؑ تزانگ ء آس ء کباب کُت مئے جبین ء را
 چہ واب ء پڈرہینت پریاداں مئے زمین ء را

مہ بات ہجبرچشیش دوستی کہ رندؑ چوش بہ کنت بد حال
 مہ زانت جندؑ وتی بے حال بہ کنت دنیا ء دین ء را

بیا شانتل زہیرنالیں زہیریں کاگد ء سرکن
 بدئے بربادی ء حالاں منی ارواہ ء گین ء را

برے نوداں دئے ذراہی برے کوش ء گُشتے ابرار
 کدی گواجار ء زرگوات ء کدی موجیں سمین ء را

بابو عبدالقادرء نامء

تئ غم چو تیزیں الماس انت
تئ غم انت کہ مارا وسواس انت

تئ یات آس ء ہبروک انت
تئ یات زردء تل توک انت

تئ یات ارس انت ء خون انت
تئ یات دائم ء گون انت

منی برات ء دوست، غموار
غم ء وشی ء شریدار

منی زندمان ء رازدار
ترا دُور ما کُت گار

تئی تزانگانی مولم
تئی تر ء تاب ء موسم
تئی رنگ ء پُلّیں دروشم

ترا ما سک ماراں
بچار چوں بے قراراں
ترا من چو بیاراں

چمّاں دم بُرت چارگ ءِ راہ ءِ کہ زور اور نیت
 دڑاہی بُوتگ سرشپ ءِ نوں بام ءِ آس ات در نیت

نشنگ ءِ اُپار کشاں تلوساں دلمانگاں
 اے دمان ءِ آدمان ءِ کئیت بلتے دلبر نیت

چونیں تہلیں حالے مارا دات ہمائی قاصد ءِ
 چم مہ دار پہ بانگ ءِ وان ءِ کہ پرتو سر نیت

عشق ءِ آیات گوں کتاب ءِ بوتگ انت نازل بلتے
 عاشق ءِ غموار ءِ مُرشد عشق ءِ پیغمبر نیت

کئیت کدیں آروچ جُست ءِ کہ ترا جُستے بہ بیت
 اے حُدا چہ مرگ ءِ ساری پر چیا محشر نیت

دل ۽ حال چہ دوستاں پڏر ۽ انت
دل اوں کُبل انت کلیت گوں دلبر ۽ انت

چُشیش دوزواہ یے نیست کہ مانرمان بیت
منی دل رهن گون زوراور ۽ انت

حداوت موم بہ کن سنگیں دلاناں
منی پریات داں کہ تی در ۽ انت

اگاں ہرچی بہ کنت آنہ انت ملامت
ملاستی و تہنا منے سر ۽ انت

بہ گش ابرار دل ۽ نون چون موک مے؟
دل اوں بے چارگیں ہش ۽ گر ۽ انت

کئے ترا چو چہ من ء دل گرد کُت
تیوگیں زند مئے گمانی ورد کُت

بیرگ ء نازانت اتوں کہ پہ تئی
حُشکیں اُمیت ء دل ء را سرد کُت

اے گنوکى ء منى نازانتى ات
بے وفایے من وتی ہمدرد کُت

تئی گمان ء زرت ابرار ء وتی
رنگ چو تئنگییں کشار ء زرد کُت

یات کیت آشد ء کانی ء ہما سبزیں چنال
گوازی ء ہنکیں ء مہر ء نیاد وٹیں گپ ء گال

چونیں دہرے کہ دلی دوست ء چہ دوست ء کنت جتا
کس کس ء چماں نہ گندیت باریں گوستگ چچو سال

ما ء تو امبروز ء مہرانی بہشت ء واب اتاں
ناکہ امبروز ء غمے داشت نا دگہ پگر ء حیاں

من چو مجنون تو چو لیلیٰ یک دل ء یک جان اتاں
سر گنویں عاشقاں پہ دوستی ایرکت مثال

بیاگوں ابرار ء کہ آکوہنیں وفا زندگ بہ بیت
سبز بہ بنت مئے زرد ء باگ ء ہجگیں مہرانی نہال

دُوشی گوں زندگی ء منی بُوتگ گپ ء تران
لُنٹ لرزگ ء اتاں بلتے جاری ات مئے زبان

آئی منارا چارات ء من آرا دیست نہ کُرت
منی آژناہ ء دیم ء کہ پر داتگ ات گُشان

وابے کہ یک دمانے من دیستگ پہ آگہی
شپ گوہر ء گوں قصہ یے سرجم نہ بوت بیان

آ منارا ڈوبارت من آئی کُرت ستاہ
آئی ہرچی گُشت منارا من جی ء جان

اے چونیں رسم ء دودانت ابرار ماہ وش ء ؟
روح ء نیت گوں مارا بے واب کنت شپاں

بے تئی ءِ زندگانی بے نپ انت
سہتگاں من دل گوں ہبروکاں جب انت

زند پہ بے اندام ءِ بے بڑاہی گوازیت
ماہکانیں شپ تہار ءِ روج شپ انت

داں مہ بیت پمّن تئی مہر ءِ نظر
زند پہ من قبرے تہار ءِ بے دپ انت

چے بداراں اوست پہ باندات ءِ من
چُش کہ مرچی انت باندات بے نپ انت

چمءِ وت ابرار گند مرگ ءِ وتی
مرگ ءِ نشانی کہ گر میں تپ انت

من ۽ تئى مستين چمانى شپين تيران چوں يك زدكٽ
 نزانٽ اوں چوش بيت مئے حال من تئى چارگ ۽ زدكٽ

تئى عشق ۽ اسر دارين دل ۽ مئے آس مانداشنگ
 تئى تڙنديں نگاهاں گوں دل ۽ ماندارگ ۽ حدكٽ

من ۽ توبه وتي چماں تئى چماں گوں ميڙينگ
 نه چار انت نيمگ ۽ تئى من وتي چمان ۽ سرپد كپت

په داريت نوں چه پيم ۽ تئى تماہ ۽ چارگ ۽ ابرار
 په كاربنگ نگابانى غريب ۽ حال تو بدكٽ

تو من ء آرت ادا پہ کئی میار ء دور دات
تُن ء پینار ء اے ویرانیں اگار ء دور دات

من وتی ہستی ء نیستی ء متاہ گوں تو اڈینت
تو من ء چوش کہ وتی گہنگیں شار ء دور دات

ہو بزاں اے مئے وفاہانی بدل تو بخشات
چہ وتا سست ء کجا دُور تو منارا دور دات

تو ملامت نئے من وت دل ء گون کپتاں
اے دل ء راگوں وتی دوزہ ء نار ء دور دات

بیا کپوت مُرگانی غریبِ حالیں

بیا کپوت مُرگانی غریبِ حالیں
 سوگہہ ءِ دانا ءِ سُبکِ بالیں
 چوشِ مجنِ کُوکُوواں زہیرِ نالیں

چمّ منی دیرِ انتِ بوتگِ انتِ راہاں
 سرکُجا کپتِ تیِ اے ششیں ماہاں
 چے ترا پمّنِ گونِ چہ دوزِ واہاں
 کاگدے حُشکیں گونِ نہ کتِ آہاں

آ منی بیلِ ءِ سنگتِ ءِ یاراں
 مے کسانی ءِ دوستِ ءِ رازداراں
 منِ پما دوستاں سکِ زہیرواراں
 تونہ گُشتِ حالے لچمیں بیاراں

داں کجا گول ات تو جُلگہیں سر باز
 باگ ءِ رضوانیں مشہد ءِ شیراز
 من نہ گشت سیستان ءِ بہ کن سرگوز
 تو منی دوستان ءِ نہ کُت شوہاز

بیا منی دوست ءِ دیریں رازدار
 تو منی رازی الوتاں گوشدار
 تو بزاں مارا ءِ وتارا جاہ بیار

او منی قاصد تو پہ بے زندگ
 دیم کن پہ کوہگ ءِ جالک ءِ اسپندگ
 است من ءِ اودے دوست ءِ بڑا ہندگ

جئے ءِ بند ءِ وش بہ کن وارے
 گوں وتی ہوش ءِ گر سر ءِ سارے
 بال مہ کن نیم روچ ءِ جل ءِ لارے
 اے جل ءِ گرم ءِ ٹن ءِ پینارے

بیگاہ ء اود ء کَش وتی جان ء
 اُدّ مه کن آس رتج بیا سراوان ء
 تو گشّے روج انت شپ چراگان ء
 روک بنت فانوس نیم آزمان ء

چہر کن ء ایر نند ء دم ء بالار
 شر بچار چون انت جُلگہیں بازار
 اے تمام عقل ء محنت ء شاہکار
 ہرچی کہ گند ء تو ادء آثار

سر بگر اود ء روج درائی ء
 توکل ء حکمت ء حدائی ء
 تو وتی گند ء بے نوائی ء
 درکیگ شرّ انت روژنائی ء

منزل تئی دُور ء راہ آسان انت
 زاہدان سارت ء موسّمے جوان انت
 سبز ء شاداب ء باغ بوستان انت
 ناکہ تیرماہ ء نا زمستان انت

سر بہ کن دوستاں کاگد ءِ حالاں
 اے منی راز ءِ شاعری گالاں
 پہ دوستاں سوغات انت رند چہ چنت سالاں
 گوں دگہ کس ءِ راز مہ بنت تالاں

کاگدے نقیش پہ دل ءِ جانی
 دات روان ابرار نشنگ گزمکانی
 زعفران حرف ءِ گال مسکانی
 سوغات پہ دیوان ءِ ملوکانی

مہربان بلکہ گوں مہروانی ءِ
 کاگد ءِ وانیت وش لسانی ءِ
 دنت وتی دوستی ءِ نشانی ءِ
 کنت جواب گالاں شاعرانی ءِ

زانان کہ چہ من آنہ انت بے حال
 دُوریں دوستان بیت زانگ ءِ احوال

گؤستگ درنیم ء کالیں ده سال
مئے نہ بوتگ گوں آئی گپ ء گال

بلکن ء دیم ء تترین ء بنبپور
دیر مه نند اودء زوت بیا پنجگور
تو دُور گرد ء من کپتگوں سک دُور

سر وتی بیگاہ ء مُشتک طیطل ء
ہل ہل ء بوآن ء مُشتک طیطل ء

دوشی باریں چونیں وابے دیستگے
دزگہاراں گوش ء گُشتک طیطل ء

اے جبر دیر انت کہ شنگ انت بیتگ ء
کہ وتی دشتار کُشتک طیطل ء

اے جبر چہ کئی زبان ء دَرشتک
پمَن ء دنان دُزشتک طیطل ء

اگاں آہ چہ دل ء بیت دل ء جزماں دعایے بیت
وتارا من نہ چکاں پہ من بلکیں گناہ یے بیت

چُشیشِ دَرِ پَشت نہ کپتنگ کہ وتی پریاد نہ بُرتگ من
ادا رحم ء عدالت نیست ادا پریاد سزایے بیت

اُمیت ء چے رَس ات مارا ابید چہ نا اُمیتی ء
دل ء را داشت کہ مئے آہ ء را شتریں آسرایے بیت

بہ گُش ابرآر تو چے لوٹ تے اے شہر ء بے وفابانی
ادا کئی سینگ ء گندے چُشیشِ دل کہ وفایے بیت

منی مہلنج چونیس بے سماہ ء
نداریت ہیج امبروز ء تماہ ء

نزانٹ آ دودء رہنداں جہان ء
نہ گیپت چہ کسے ء سوج ء سلاہ ء

ردیں رہنداں گون کپتنگ جہان ء
نزانٹ کہ اے ثوابے یا گناہ ء

بہ دنت حالاں وتی جند ء تمہایں
پہ وت انچیں نہ گندیت دوزواہ ء

شوہاز ء نوکیں زندء بیاگوں ابرار
ترا زوریت ء بارت یک راستیں راہ ء

واہگ ء سُوک ء تزانگ ء منگیر انت مروچ
رپتگیں مرداں ہرکس دلگیر انت مروچ

نوک بنت یات ء داغ بنت زہیر ماں سینگ ء
پہ ہمائی کہ حاکاں امبیر انت مروچ

گوستگ انت سال بلئے گال ہست انت دپتراں
اے ہما ہمبیل کہ نامے است جندء وت دیر انت مروچ

گیدی ء بیلاں داں ابد پہر کئے بست کنت
جاگہے آہ ء جاگہے گند سیر انت مروچ

کئے شموشکار انت چہ ہما دوست ء ہمبیل ء
مرگ عطا شاد ء منے دل ء وت تیر انت مروچ

پُشت آمد ء جوڑ کن ات انجیں قصہ
آ ہما مرد انت کہ لائق یات گیر انت مروچ

ما زہگاں بلوچانی

ما زہگاں بلوچانی

ما کوہی جنک زہگاں

نندوگاں گِدانانی

پہوال ء جنفا کشاں

ہیدرتیچ مئے آسانی

ما زہگاں بلوچانی

تڑاں ما شپادیں پاد

لانک ء وتی بنداں ساد

گرماگ ء زمستان ء

رند ء بُزء میشانی

ما زہگاں بلوچانی

تنبہ مئے بادگیر انت

آپ جاہ مئے گدیر انت

سولانی بُنِ اِنْت لیب جاہ
 لوگ نیام ءِ اِنْت پیشانی
 ما زہگاں بلوچانی
 شاہی تب ءِ شرکاراں
 ما لائق ءِ پلکاراں
 اوشتا تگاں فرمان ءِ
 دائم پت ءِ ماتانی
 مازہگاں بلوچانی

جُست مہ کن دردءِ چہ من ءِ حال ءِ

کپتگلوں پکر ءِ گرانیں جنجال ءِ

مطلبی دنیا ءِ ہزار رنگیں

جت من ءِ بیلاں پہ سرءِ مال ءِ

من شپاں و اباں یا کہ آگاہاں

مئے بہ کن جُست ءِ چہ بام ءِ استال ءِ

کس مبات بدحال چومنی پیم ءِ

گوں جنگ مارا عشق ءِ اسراں ءِ

اے جہان مرچاں یکبر ءِ ابرار

چیر ءِ سرگرتگ مہر ءِ دُگال ءِ

اِسْتالِ ءِ باَمِ ءِ دوشی پَرِینتِ منایاتِ ءِ
شپِ گوستِ ءِ وابِ نہ کپتوں آرامِ ءِ آسراتِ ءِ

دلمازگاں کہ پمَنِ اے دَمِ یا اَدَمَانِ ءِ
سوگاتیں تئی سلاَمے کُنیتِ گوں سباہِ ءِ گواتِ ءِ

اِچِ تو اَبیدِ منارا بچی نہ اِنتِ درکارِ
تو مئے بہ بئے دگہ چے لوٹاں کائیناتِ ءِ

تئی زَپتیں تزانگِ ءِ یکِ انجین لڈتے گوں
اے لڈتِ ءِ مناکتِ بے حالِ جندهِ ذاتِ ءِ

ساہِ گیریں تزانگِ ءِ تئی چمانی وابِ بُرتگِ
گالانِ ءِ نشتگِ ابرارِ چوشِ یکِ پہ یکِ کماتِ ءِ

مہکان تئی حسن ء یک بزمشے وازمندگ
اے زندگی پلانی تئی نرملکیں بچکندگ

مازاناں تو شنکینتگ دوشی وتی دریائی
دنیا ء ہمک جلوہ کہ بوتگ انت شرمندگ

روزردگ ء اے سُہری رنگ انت تئی انارکائی
اے سیاہیں شپ ء زرتگ چہ مہپراں پر بندگ

داں شنگ مہ بنت مہپر تئیگ انت گشنے جمر
پہ زلف ء دوپٹ آپ ء دلانگ انت وازمندگ

تئی چارگ ء شیدا انت مرچی تئی کید ء انت
سالے کہ نہ بئے گندگ ورنائی ء براہندگ

ندراوں کہ دوشی پمَن مہر کرتگ ماہ جبین ء
 داں زندء عہدء پیمان کرت گوں من نازنین ء

سرشپ داں بانگواہ ء ماہ گنج ء ماہ لکاہ ء
 نشتگ داں رودرائی نیاد کرتگ گین پہ گین ء

شب نمب آزمان ء نور رتک ماہکان ء
 بیگان ء لال ء پردات چادر وتی سمین ء

دور چہ جہان ء چماں چہ دژمنانی شہر ء
 منے عشق ء مجلس ء را پردگ کت گلزمین ء

پریات ء دست بندی واجہ حُدا ء گوشداشت
 یک مُنکرے مروچی اتک عاشقانی دین ء

گوں دل ۽ حوناں کناں پرتو نبشتہ کا گدے
من پہ اشتاپی دیاں پرتو روانگ قاصدے

مے اگاں حاجت ترا بیت ۽ بدے مارا جواب
ہو بزاں تو چہ وتا کت دیری نیں حقے ادے

بل دہر ۽ کوہن ۽ نوکیں تو مثالاں گوش مدار
بے مرادیں واہگاں زورے، ۽ نندے دان کدے

ٹا ہے جت ابرارے گوں تو کہ سرے سودایے کت
من کہ وارت زندگیں ردے مارا بہ بخشے اے ردے

من نزانان تئی زہیراں عاقبت مئے چون بیت
ہر دم ء ساعت دل ء مئے انگرے مان انت جللیت

چم منی بے روک بُوت انت بازیں راہ ء چارگ ء
یکے آرس ء یکے زگریں زاری ء حوناں شلیت

اے کج ء مہرے کہ مارا بند پہ بند ء داگ دنت
دل مدام تئی حُب ء چُل ء لہڑ کاریت ء ہلیت

اے منی لُنٹانی بچکنداں مہ چار ات ہمبلاں
دیدگانی آرس ء ہار ء نامرادیں جیگ تلیت

بچار تو اَتکے غم ۽ شپ چوں یک دمان ۽ سُت
ہما مئے وسوس ۽ اِلت بے گمان ۽ سُت

اگاں روئے تو پدے بیا مئے پُرسگ ۽ حال ۽
گُشے تئی آیک ۽ مئے گر میں تپ چہ جان ۽ سُت

اگاں کہ ساعتے گوازینیت گوں من ۽ کیگد
اے کہریں درد چہ تئی بلکیں ہون ۽ ہان ۽ سُت

دیاں ہما شپ ۽ حال ۽ کہ سستگ ۽ چہ من
ہما شپ ۽ منی پریاد آزمان ۽ سُت

اگاں زبان ۽ پہ ابرار ۽ بیت ترا باور
ترا من دیست منی غم چہ اُنٹکان ۽ سُت

بیاخر اُسان ۽ مُرگ لاهوتی

بیاخر اُسان ۽ مُرگ لاهوتی
 مہر میں قاصد و شگشیں طوطی
 سُنٹ تئی نگرہ ۽ چم تئی موتی
 چم منی پرتو بوتگ اُنت دڑوتی

چم تئی راہ ۽ بوتگ اُنت چاری
 جت منی چم ۽ دوشی سے واری
 سرشپ ۽ رند ۽ وپتن ۽ ساری

او منی قاصد مُرگ ہڑاریں
 پُختہ ۽ چالاک ۽ جبرداریں
 زیر منی احوالاں زہیر واریں

یک برے بال کن نیم آزمان ۽
 تو بدئے دیم ۽ گوں خراسان ۽
 تو بہ رس سندھ ۽ سُہب ۽ آذان ۽

ہورت چاراں کن تو تہاری ء
 چہر کن ء ایر نند وار پہ واری ء
 دلبر ء ہند ء چہ بام ء ساری ء

تو اگاں ژند ء نند دم ء بالار
 روج درائی ء پیش وتا نزار
 تو وتی نقشیں بانزلان پلگار

کیگد ء ہلک ء ہند ء آتزاب ء
 سندھ ء شیرین ء نوک آپ ء
 شتری ء بور ء سیر بہ کن لاپ ء

بانزلاں چنڈ ء وش بہ کن وار ء
 پیش اچ نیم روج ء جل ء لار ء
 حیدرآباد ء شاہی بازار ء
 سیل کن ء دیم ء تڑیں ذر بار ء

دیم کن پہ لال ء گورگیں گل ء
 وَپتگیں واب ء پادکن گران مُل ء
 نوک بہارانی آسُمی پُل ء
 داگے پرداتگ منے دل ء ہل ء

واب انت ماں سنجاب ء اہمل ماہیں
 چمے نیم واب انت مسست ء گمراہیں
 دیے چیر داتگ چادر ء براہیں

نگرہیں سُنٹ ء برگل ء گوش ء
 پادکن چہ واب ء آ زباد موش ء
 سرجمیں حالان بے گش چوش ء

یک گنو کے کہ نامے ابرار انت
 پرتی رُو ء گندگ ء گار انت
 چہ غماں بازیں سار ء بے سار انت
 اچ تی درداں کپتگ بیمار انت

لُنطانی زُنزروکاں چوئیں نماہ یے آرتگ
تو پمّنی حیاں ء دگہ رنگ ء براہ یے آرتگ

گیوار ء ساپیں کشک ء داتگ نشانی بام ء
تئی سہر چکیں انارکاں نوکیں سبہا یے آرتگ

پیشانی انت کہ ماہ یے چہ جمبراں دراتگ
دیم ء نقاب ء چیر ء انچیں لکاہ یے آرتگ

اللہ بہ دنت ثوابے تئی ہلک ء سرگوپ ء را
ترا سہر ء پروشگ ء پدمرچی پہ راہ یے آرتگ

دیر انت کہ کپتگ ابرار کل ء تئی ابیل ء
اے شہر ء تئی ستاہ ء یک بے نواہ یے آرتگ

گندگ ء تئى مارا نيلنت تئى شهر ء گزير
باز انت تئى شهر ء كماش ء واجه، وازدار ء مير

من گشاں كسے منى نام ء ترا تژانے مه جنت
وت بيا ماه گل ترا وهدے به كنت پمّن زهير

من تئى آں تو منى دل جتا وهدے مه بنت
توبه گش که چوں جتا كنت مئے دلاں بدواه ء تير

من نباں دلگير که مرچاں دنيا مهر ء دژمن انت
دژمنين دنيا اگاں هرچى بگواريت نپت ء بير

غم مه کن ماه گل دنياگه ابرار است ء زندگ انت
تو منى دست ء بدار که من تئى باں دستگير

جی ہمارو چاں کہ من گوں دوست ء یکجاہ بوتگاں
 من نزا تنگ کہ چے پیم ء روج بیگاہ بوتگاں
 دل پدا یات ء مہ گج مارا ہما پللیں شپ ء
 سرشپ ء داں سہب گل ء امبازاں آگاہ بوتگاں
 من چو مجنون آچو لیلیٰ عہد ء کولیک اتاں
 موج ء مستی ء جہان ء ہر دو بیگواہ بوتگاں
 گورگیں گل ء گلکیں لال ء شپے مہمان اتاں
 بنخملیں زان سرگلکیں لال ء منے سرجاہ بوتگاں
 اے زمانگ تو بے گش ماکت کجام گوں تو بدی
 بس ترا تورات دوروچ ماہ گل گوں ہمراہ بوتگاں

کپودر بیا مروچی گوں تو نالاں
کناں گوں تو دل ۽ دردان تالاں

اگاں تو بے وطن من ہم مسافر
اد ۽ من کپتگاں چہ چنخو سالان

بیا جہل ۽ شپے گوں من بہ گوازین
گشاں گوں تو وتی یک یک ۽ حالان

شپ ۽ باریں کجا روچ ۽ کجائے
منا یات کہ گاراں گوں حیا لاناں

دل ۽ کہ آہ درکیت بے آسر بیت
گڈاں بُن دئے زبان ۽ حُشکیں گالاں

کجا ریٹا کجا دُرچینیں شاعر!
بزور نصیحت چہ ابرار ۽ مثالان

مرچاں آمہربان انت منا بازیات کنت
وتی قاصد ءِ سلاماں کہ پمّن شات کنت

چُشیں دلبرے نہ انت کہ منی حاطرء بہ کنت
ہرچی کہ من بلوٹاں آمارا دات کنت

دردء دیوک ہجبر درداں نہ کنت دوا
اگاں آ بہ لوٹیت پمّن تیراں کمات کنت

پہ مہر ءِ بابت ءِ چیا مٹتے کناں
آ مارا ایر جنت ءِ وتا شاہ ذات کنت

گپء سُمریں گوں آئی ابرار ءِ بابت ءِ
باریں بچار اچنکس پدا ٹھہل ءِ گووات کنت

پرچیا بے چاڑ ءِ مرچی کئی ترا اومان بیت
 پہ تئی بے تمبلی ءِ سک منا ارمان بیت

بے انانی درمیا مرچاں زمانگ ظالم انت
 باز ءِ دل پرتو سچیت ءِ باز ءِ دل بیان بیت

چیر بدئے زلفاں کہ سرگوات عاشق انت زلفانی تئی
 ہر دیں تئی زلفان پہ شنگینیت ہزاں توپان بیت

تو سبہ ءِ درمہ کپ سیل ءِ بہارانی مرو
 دل گلاب ءِ آسمی پلانی پرتو مان بیت

کوش ہر بیگاہ تئی گل ءِ دپ ءِ کیت ءِ گوزیت
 بلکیں چو آبرار ءِ تئی گل ءِ شے مہمان بیت

چیا کنتے اے جُست ءِ گاراں کجام حیاں ءِ
اپسوز کہ تو نزانے مئے غم جتانی حال ءِ

تئی دوستی ءِ منارا بخشات کجام متاہ دوست؟
کندینت یک دمانے گریوانینت دانکہ سال ءِ

اے نوکیں رسم ءِ دود ءِ رہندان دلبرانی
ہر عاشق ءِ را داتگ تاوان پہ جان ءِ مال ءِ

دیر انت کہ کپتنگوں من گنجین درءِ دپ ءِ تئی
باریں کدیں فقیر ءِ پورا کنتے سوال ءِ

آبرار تو گنوک ءِ چونیں حیاں دارے
اے نوکیں مہہ و شان ءِ کوہنیں دیے مثال ءِ

پُلّانی زندگی ۽ بدوا باغیان بُوت
مئے باغ واہگانی پُلّاں گوں پیلشان بُوت

ارمان کہ تالہہ ۽ مئے گوں من نہ کُرت یاری
چار روچ ۽ زندگی مئے گوں رنج ۽ اندوہان بُوت

او بے نواہ تو چیا ڈوبار ۽ تالہہ ۽ را !
ہرچی کہ بُوت ترا بس چہ دوستیں مردمان بُوت

آزاراں بلّ نوں ابرار گوں کئے کئے گلگ تو
بخشوک پہ تو غمانی بے دردیں آزمان بُوت

حوراں ترارا بکشات حُسن ۽ نشان وتی
 دات تئی سر ۽ پریاں رنگین گُشان وتی

تئی حُسن ۽ ٹکرے زُرت اے ماہ ۽ چار دہی
 گُلیں جہان ۽ تالان کُت ماہکان وتی

توئے دُراہیں جہان ۽ بے مٹ ۽ بے بدل
 ترا سازِ اتگ حُدا ۽ اُچ قدرتاں وتی

رنگ ۽ نما ۽ نرمی مثل ۽ گُلاب ۽ پُل
 ترا بو ۽ تازگی دات ہجکیں گلاں وتی

عشق ۽ کتاباں دیستگ حُسن ۽ تئی ستاہ
 ابرار ۽ سمبہینتگ ماں قصہاں وتی

مارا تئی دوستی ء جہان بخششات
شادہ ء نوکیں زندمان بخششات

صدبراں منت ء گراں تئی کہ
تو منی واہگ ء زبان بخششات

رژن ء بانگواہ ء وتی گلکیں گوانک ء
مارا مئے منزل ء نشان بخششات

است امبروز ء کہ بہشت مارا
انچیں مہرے تو مہربان بخششات

بس پہ ابرار ء مہر ء سوگاتے
تو کہ بخششات پہ جی ء جان بخششات

وَاب گمبجین ایت ترا ہر شپ پہ نازینک ماہکان
تئی سروُن ء نُور شنز بیت داں سباہ ء آزمان

حُور چنڈین انت تراوش وش ء نازین انت پری
وَاب جاہ آراستہ انت گون بختلاں تحت ء روان

پوراں پر دات چادرے شپ پوش ترا آبریشمی
تئی سرء دات پہ مرادے ماہ ء دریائی گشان

پاسے وش وَاب ء بہاران تو ماں پلانی تہا
پاسے چو حور ء بہشت ء ماں سمین ء زانسران

چند نیں باد گیر ء ہر شپ چاپ ء چوگان انت پہ تو
کئیت گوں استالان کاریت پر تو وان ء کلکشان

گندے منا یلہ تو مداتین ساریء
من چے نہ کُرت پر تو وتی نیزگاریء

تو ہوؤ کہ نامدارء وتی میتگ ء بلے
ہمساہگ ء رادورنہ دنت کس پہ واریء

نئے زانے دوستیء نہ کہ رسم ء راہ بند
ناکہ وفا ء زانے نہ کہ رازداریء

گوں تو چے پیم سنگتی ابرارء بُوت کنت
وت یکے ء ہزار ء کنتے دزگہاریء

سُہسی تالان کُرت سَمین ءِ بوئے مِسکانی
رندگ ءِ ماہ دیم بُوتگ زاناں پیگانی

سَمبہینت ہر شپ وتارا کنت چو بانور ءِ
پاد کنت شوک ءِ کلماٹیں جنکانی

بے گناہاں کنت گناہ گار چارگ ءِ چم ءِ
گوں دپ ءِ ہیر ءِ سُبکیں پناں رگانی

درکپیت ہر روج گوں یک دڑوشمے نوکیں
عالم ءِ پیشدارگ ءِ ہار ءِ جوکانی

مئے دل ءِ پہ عاشقی ءِ مان کنت مہگل
کہ بہ بیت ابرار وڑا شہر ءِ بچکانی

توسپپ کناں حدا ء را جوڑینت ترا ہمائی
بخشاتگے ترا اے اندام ء دلربائی

اللہ ء چے ترارا بخشات ء چے منادات
ترا حسن ء بادشاہی مناتئی در ء گدائی

ہرچی بے گُش پہ رنگ ء صورت ء بے مثال ء
نیست ملگزار ء پُلاں اے رنگ ء دشمنائی

حُسن ء حزانگ ء را تہنا پہ وت تو بُرتگ
شرمندگ انت تئی دیما اے روچ روشنائی

اَبَر آر چچ دگہ عیب چہ تو نگندیت مہگل
اِپسوز ترا مہ بوتین ہے کیلیں بے وفائی

آشپ ۽ ڪه گون مراداں سمبھيت تي سُور بيت
شپ دگه رنگه گلپت ۽ اے جهان پُر نور بيت

چه دريگ ۽ بادگيره ڪه گروڪه شهيم به ڪنت
تي گشان ۽ لمب بزاں چه ماڻهن ديما دُور بيت

آڪجام بخاور انت ڪه تو په آئي سنمبهيه؟
په هما بخاور ۽ سوگات بهشت ۽ حور بيت

بيت معراج ۽ شپه آشپ په آنڪ تاله ۽
پمن ۽ ابرار اے دنيا چو گريں گور بيت

ماہ گل تئی بے تہمبلی

ماہ گل تئی بے تہمبلی
 چنکس منا ارمان بیت
 پہ بڑگی چار ۽ منا
 درداوں پہ تئی چمان بیت

باریں بے گش چوش ۽ چیا
 دلگیر ۽ دل پروش ۽ چیا
 سُوگی ۽ سیاہ پوشے چیا

زاناں گُشتے من بے وساں
 گنجیں جہان ء بے کساں
 من بے وس ء نا دزرساں

تا بے وس ء درمندگ ء
 نا بے در ء ازمندگ ء
 پچ غم مہ کن داں زندگ ء

اے برات ء حاتونیں گہار
 اے مات ء سنگینیں نشار
 قوم ء سیال تئی بے شمار

مہ لیٹین چادرء کیگد مہ کن دیما وتی تاپ ء
بہ تورايت بلکن ء روج ء زراب تئی پلئیں گوناپ ء

حداخیر کنت کہ سک انت چم گوں تو دز گہارانی
مہ رند دیما گہارانی تو بیکاں بل سرء گواپ ء

ترا اللہ بہ پہریزیت چہ دنیا ء بدیں چماں
مناہر و ہدئی پکر انت نہ انت پر تو دل اوں لاپ ء

چہ کل ء درمیا کیگد مہ گندیت کس تئی بالاد ء
نزانے تو کہ سک باز انت ترا دژ من اے آتزاپ ء

صدقہ پہ وتی بحت ء وفا ء یاری ء ابرار
دمانے گومن ء نشنگ کہ شپ گوہر پہ الکاپ ء

دل خونِ خونِ شُک ایت چم ارس ارس گواراں
خونناں بے روپاں چنکاں ارساں کجا ہداراں

نادل وتارا جَل ایت نا ارس ۽ ہور ہل ایت
دل ۽ دیدگانی جنگ ۽ حیراناں نشت ۽ چاراں

دل کہ شپاں نالیت غم ۽ درد ۽ آس ۽ بالیت
اگاں دل کہ مارا سوجیت من آئی مان داراں

گوں من کہ آژنائی یل داتگ دیریں آئی ۽
آ کہ منا نہ ماریت من آئی چوں بہ ماراں

آبرار ۽ پیمیں شیدا دہر ۽ نہ بیت پیداک
غم ۽ آژنائی ۽ سوز گوں کپتگ چونیں کاراں

ما مروچاں ماہ وشانی مکر ء دام ء کپتگاں
داب ء بچکندانی پُشت ء چو غلام ء کپتگاں

عشق ء آرزائیں سفر اے دہر ء کرتگ چون گران
واہگانی منزل ء دُور چچو گام ء کپتگاں

ماہ وشانی مکر ء داب ء ٹہل نازانی پد ء
سرگنویں عاشق آنت چہ ورد ء تام ء کپتگاں

اُمبرے ء گوں ہم حیا لاں بوتگاں ماہمسفر
کاروان دیما شنگ مادر نیام ء کپتگاں

یل بدے ابرار تو میڈینگ ء سنگ ء سرے
ماکہ چہ عشق ء علاج ء انتظام ء کپتگاں

روکیں آس ء کہ دور پرمانی
واہگ ء درد ء مستیں ورنائی

سوز ء دل ہول ء سینگ ء لہڑے
درشنگ ساریں سر پہ ریٹائی

چہ ہما روچ ء تیرے وارت عشق ء
دل ہما انت کہ خون پرسیائی

زندہ ہرپیم گوزنت چاریں روچ
یا خدا مرگ مہ بیت پہ زروائی

گندے ابرار تو وتا سوچ ات
نوں مہ گش کہ منا رومات آئی

تئی حیاں واب ء پاد کنت مارا
گون جنت زرد ء آزگیں تار ء

شپ کہ چار پاس انت کیت ہزار رند ء
بارت منی صبر ء طاقت ء وار ء

بے غم ء آرام ء وتی کُل ء
من کہ کریباں دوزہ ء نار ء

اے غم ء پکراں نیست دگہ توجیل
بید چہ تئی جند ء دیدار ء

تزانگ ء زپتیں عذاب کرتگ
مُپت ء ناحق ء واریں ابرار ء

ہما روچاں کہ من گوں تو زبان کُت
تئی ہرچی وتی چم ء سِراں کُت

تئی غم زُرت وتی وُٹی ترا دات
منا نادرہ تئی بازیں غماں کُت

پہ تئی یک تزانے ء بچکندگے ء
ہزار رندے ترا من جی ء جاں کُت

پہ تئی عیشی سر ء دڑاہی ء مہگل
دعا من نشت ء چار پاسیں شپاں کُت

دمانے گینگ ء ابرار ء گوں تو
وتی زند ء ہمک قصہ بیان کُت

وتی دیوانگ ءِ را بے نوائیں
تو چونیں دردے داتگ بے دوائیں

تئی بے مہری ءِ مئے مہروانی
چُشیں دوست نیست جہان ءِ ناروائیں

اگاں مارا گُشنے تو شہر ءِ ریٹا
ترا دوستے گُشاں من بے وفائیں

بہ گُش ہرچی گُشنے کرزے پری ناز
وتی دلمانگ ءِ را بے سمائیں

کدی شپ گوہر ءِ مہر ءِ ندر بیت
پہ ابرار ءِ شپے بیت روژناہیں

تئی درد؎ سوزمان ء؎ جہان پمّن شپ کتگ
نوں بیا کہ گوں زہیراں دل منی تو کپ کتگ

دلمانگی ء؎ روچ ء؎ شپاں جیڑگ ء؎ دل ء؎
وسواس ء؎ بَش بَشانی تہا مارا تپ کتگ

اے چونیں دوستی یے کہ مارا چوداگ دنت
بُن گپت جگر ء؎ درائیں جبیں ء؎ منے جپ کتگ

زاناں کہ پہ ودار گوزیت زندگی منی
حُشکیں ودار ء؎ زندگی بے سیٹ ء؎ نپ کتگ

پہ قاصد ء؎ زبان ء؎ باور چتور کناں
باریں گوں آئی ء؎ تو چون چونیں گپ کتگ

پوش ۽ کدیں وتی تو بانوری ۽ گُشان ۽
تئی سُور ۽ حال کجام روج تالان بیت جہان ۽

قسمت کہ در بیائے چہ بندیں ماڑی ۽ تو!!
وش اَتک ۽ تئی گلکس حُور بیا اَنت آدمان ۽

اُپارگان کش اَنت کلماٹیں دز گہار تئی
ہر دیں گور ۽ بہ گند اَنت سُور ۽ تئی گدان ۽

آشپ کہ گوں مُراداں بانوری سَمبہے تو
تئی چارگ ۽ دے کیت اِستال چہ آزمان ۽

کلماٹی ۽ وتی ۽ بژنیگ مہ بومنی دوست
گوں کندگاں زیاں کن مہگل وتی غمان ۽

مروچی شہمی مانشاتنگ جہان ء

گشتے ماہ کنگ ء انت آزمان ء

سبکیں پنہ رکاں آزمان ء

جنگ پہ یک مرادے ماہیکان ء

جنگ پلے شپ ء گیوار ء پلک ء

پدا شنکت ماہنائیں گشان ء

مزن ہلوت ء نیاد انت بام گوں پوراں

جہیناں بیا چہ دیما کلکشان ء

کناں بانور کلمانٹیں شپ ء را

سباہ بنداں سالونکی میان ء

گد انت چه واہگ ء آس ء عشق ء پاہارء
منی سُچان انت بدن چوش کہ تاگز ء دارء

نزانان کئے انت ہماچوش کنت منابدحال
منا آ زانت ء دنینگہ نزانان من آراء

وتارا کنت منی زند ء ہستی ء واہند
نہ کہ کشیت ء نہ کہ دنت زندگی مارا

اگاں تو مہگل ء مہگونگ ء کہ مہرنگ ء
چیا منارا کنتے نام ء دپ ماں بازارء

گشگ پردء ء نہ منگ پہ شاعران عیب انت
گشگ دوگال ء کجام مشکل انت پہ ابرارء

مسافر

کجا انت تئی منزل کجا انت تئی ہنکین
اے دوسریں راہ گر ۽ گٹ ۽ تنکین

کجا تو روئے او مسافر دارں ڈیہہ
کجا اشتگ انت تو وتی ملکت ۽ بیہہ

کجا پاد شپاد ۽ تو کرتگ تیاری
کجا انت تئی توشگ کج انت تئی سواری
نہ کہ روچ زانئے ۽ ناشپ تہاری
کجا سرجنان ۽ مسافر دراں ڈیہہ

نہ جلا ۽ تو جاہے شپ ۽ ناکہ روچ ۽
ولندان ۽ وار ۽ تو چوش کہ بلوچ ۽

منا شک بیت کہ نبا تو ہمائے
 من زاناں ہما بے وطن بے نوائے
 ہما بڑگیں بے وس ۽ کہ ادائے

نہ کنت کس تئی جُست ۽ تو باریں کجائے
 بروداں کہ اے گلزین روت حدائے
 کجا سرجنان ۽ مسافر دراں ڈیہہ

نزانے کہ تئی ڈیہہ چہ تو جتا انت
 نوں جم کن دل ۽ کہ وطن تئی بہا انت
 بے گُش تو کجائے وطن تئی کجا انت
 کجا سرجنان ۽ مسافر دراں ڈیہہ

سروکانی عیشی سراں بڑگ ۽ انت
 کہ روباہ ماں جون ۽ سراگرگ ۽ انت

کجا سرجنان ء مسافر دراں ڈیہہ
 مہ گُش نوں کہ یک ڈیہہ ء واجہ اوں من
 مہ گُش نوں گوں راج ء وتی یکجا اوں من
 کجا سرجنان ء مسافر دراں ڈیہہ

منی قلم

چہ بولان ء کدی بیت جار پر بیت
 تی آراستگیں واب جاہ ء دریت
 دل ات چہ وشیں واب ء جہہ سر بیت

گشتے کہ جمرے آزمان ء گنہیت
 تی شیشگیں باد گیر جُنہیت
 بزاں تیرے تی دل بند ء سُمیت

منی پر بند پہ راج ء یات گیر انت
 منی پر بند پہ تو نپت ء بیر انت
 منی پر بند پہ تو سُہریں تیر انت

تئی گوشاں کپ ایت نوکیں توارے
 تئی چمانی دیما کیت گُبارے
 منی آجویی بیت یک یادگارے

منی قلم راج ء آجویی ء نشان انت
 منی قلم مئے خواہشانی زندمان انت
 منی قلم مئے اندریں دردء زبان انت

تئی زندء سباه وانگ کنت جوان تئی تقدیرء
کسی نہ بے وازمندگ تراشاہ کنت آخیرء

صد کیت سلام ء تئی صد لوٹگ ء وام ء تئی
کاینٔ بے ہڑمارء تئی منگہہ ء منگیرء

پہ لائق ء ہڑار ء کیت روچے قلم کارء
اگاں علم ء حدابند بیت آزانٔ ہر تدبیرء

پہ گردگ ء گوازی ء گوازین ء تو بازیء
لذت ء پدا گندے علم ء چو شکر ء شیرء

جُہد بہ کن دیمَا بروگوں عقل ءِ ہوش زانگ ءِ
 یل بہ کن لیب ءِ بدئے دل توگوں علم ءِ وانگ ءِ

نام پیدا کن پہ وت اوزہگ وتی راج ءِ تہا
 علم ترا کنت بادشاہ بے علم بیت چوشوانگ ءِ

علم ترا دنت تحت ءِ تاج علم ترا دنت قوم ءِ راج
 علم رحمت انت حُدائے کنت بہشت ویرانگ ءِ

علم چراگ انت زندمان ءِ علم شہنشاہ انت جہان ءِ
 علم تئی عزت ءِ آبروزانت دنت بے زانگ ءِ

تئی جتائی ء دل ء را چون کیت تاہیر
یا نصیب اے سال بروت ء بیت دگہ سالے

من دل ء بنداں تئی اے مہرء سوگات ء
داں ہماروچ کہ تئی بیت پمّن احوالے

رندء چہ تو باریں گو من چون کنت تئی غم
من مراں یا کہ سراکیت پہ مئے اسرالے

چوش مہ بیت کہ مئے ء تئی اے سنگتی مہگل
پہ ترا تژن بہ بیت پہ ابرار بیتالے

دژمنناں حال سر مہ بوتین اَت
 دژگیتیں اے جبر مہ بوتین اَت

باج چوں بُرت چاردہی ماہ ء
 تئی جوانی نظر مہ بوتین اَت

تئی گُشان جو ریں دژمنناں شنگینت
 مئے حیاں گوں تو گو ر مہ بوتین اَت

تو نہ بوت ء منی سرء بدواہ
 غیر ء چم ء اثر مہ بوتین اَت

چوش نہ کت ناز ماہ وشاں ابرار
 مہرء دوستی پہ زر مہ بوتین اَت

چوں تہار ماہیں شپان ء ماہکافی یات کیت
انچو مارا کیگد ء دراہی شپانی یات کیت

چوں حیال ء من بہ ٹیلیناں چہ مہراں مہگل ء
ناگت ء کہ مہربان ء مہروانی یات کیت

ہر دیں باگ ء سباہاں پُل گلابانی سزپ انت
مارا لال ء صورت ء مستیں جوانی یات کیت

مہلبیں بیگاہ ء مسکیں کوش ء نر میں لُدگاں
ٹیٹل ء داب ء سمارگ مہپرانی یات کیت

شانتل ء کوکو ء الہان بلبل ء شینزارگ ء
ٹیٹل ء ابرار مار ء کندگانی یات کیت

داں اُمبرے ء ما تہنا کپت چم ء آژنائی
دگہ ظاہری گناہ یے نہ من کتگ نہ آئی

نہ کہ دراہی ء ودارے ناں قول ء ناں قرارے
آ وہد بے تماہ ء گوآزینت من ء ہمائی

ناگپ ء نند ء نیادے نامہر ء شہدیں یادے
بس مارا دلبر ء جت پہ دژوگ ء وت گلانی

چُشیں دوست ء پائیدگ چے چُشیں دوستی ء راہن بدے
کہ بہ دنت درد ء رنجان ء بہ کنت بے وفائی

دُڑیں اُمبرے بُوَتگ ابرارتی عہد ء قولوں بیگار
گندے تو وت پہ روچے پمن نہ کُت درائی

بُوَتگوں من چُنت براں بَنام چہ تئی مِیتگ ء
 رست گنوکى ء منا بُہتام چہ تئی مِیتگ ء
 من بہ ننداں پہ کئی نون اوست ء اُمیت ء ادء
 من اُمیت ء دیست شرّ انجام چہ تئی مِیتگ ء
 بلّ کہ انگت درکپاں شوہاز ء نوکیں زندے ء
 پیری سر بوت زند و شنام چہ تئی مِیتگ ء
 چہ دگہ است پمّن کہ پہ تو سوغات کناں
 بُوت گورء جاگ منی نیلام چہ تئی مِیتگ ء
 مہردات کہ مہروچے کار بہ دنت بلکیں منا
 زہرست کیگد منا سوگات چہ تئی مِیتگ ء
 چون نہ بیت بژنیگ ابراواں نہ روت چہ تئی گورا
 سربہ دنت انگت بہ بیت ناکام چہ تئی مِیتگ ء

مرچی پدا تو مارا ہما روچ ء یاد دات
من کہ طلب نہ کرت تو منا مہر ء داد دات

ٹپ تو گدینت چیا منی آڑگیں دل ء
داگے پدا دل ء راچنت سال ء باد دات

بے مہر بچار دنیگہ ہما ریش آڑگ انت
تو کہ بدل دوائے سراریش ء واد دات

منی صد گناہ ء تئی کیے برابر انت
گٹ ء منی تو مپیت ء بھنتام ء ساد دات

من چوں ترا بہ بخشاں او مہر ء ملک موت
آبرار ء زندگانی تو کہ بباد دات

سرجنان من چه کجا اتکوں تئی دیدارء
من ترا دیست نہ کت چارات تمام بازارء

چه ہما روج کہ سراوں کپت ء تئی شہرء
انچو ناپرساں نہ کنت جُستے دپی کس مارا

چم اوں ہر دیم ء تچ انت چاراں ترا تو کائے
داں میائے من چتور بُرت کناں اُپارء

بے غم ء پرتوشپ ء روج گوز انت یک پیم ء
من گشاں شالہ مہ بات شپ پہ غم ء بیمارء

من چه جٹی ء وتی گوں تو دل ء سودا کت
جٹ ء نازانت مہ بات کس چو ملک ابرار

ہرچی گشتے تئی راست آنت منّاں وتی ردء
 منا اے رندء بہ بخشتا چوش ہیج نہ بیت پدا
 تو جُست نہ کُت کہ مرچی من چیا اہتگاں
 ہو بلکیں وت تو زانئے منی مُول ء مقصد ء
 مارا دگہ گرز نیست تہنا تو یک برے
 دستے شہار کہ دیرین حقے بہ بیت ادء
 ہرچی کنتے ملامت کسے نہ کنت ترا
 زاناں تئی ہلک ء مردم نیل آنت درآمدء
 من چو فقیر ء سہب ء بیگاہ ء تئی درء
 پہ چارگ ء تئی رُوح ء من کش اتگ صدء
 اے لنگڑی ء واری پُشیں مستیں عاشقی
 ابرار گنوک تئی پیمیں پیداک نہ بیت ادا

نازینک

جی منی دنیائے مراد یکیں
تو پہ سوغات ۽ ہزار لکیں

من ہما روچانی بہاں کولیگ
کاڑ ترا نازنین انت دیاں لولیگ

تو بہ بے بانور کلہہ شاران بیت
سی شپ ۽ سی روچ چاپ ۽ چوگان بیت
تئی گلئیں بادگیر ۽ چراگان بیت

نیم شپ ۽ چاپانی توار گزندانت
دزگہار پرتو نازینک پر بندانت
تو اگاں مہگونگ بہ بے بانور
بیت منی اُمبر ۽ واگے سالونک

روج ہما بیا یات انت مرادانی
 شپ مبارک ء شیریں مہکانی
 ہالو ء نازینک بیت جنکانی
 ہرگورا شنگیت بو زبادانی

ماہ چہ استالاں دے زوریت
 تئی مبارک ء چاپ جنان ء کیت

حور گلیں کابینت تئی سر ء گواپ ء
 تئی سرا شود انت چندن ء آپ ء

وہدے تئی ریزیں مہپراں تیچ انت
 عنبریاں گیوار ء سرا رتیچ انت

تئی سرا شارے بیت مہنائیں
 تئی گورا پشکے بیت بلوچی ء

تو پہ بانوری ءِ عجب پیل ءِ
بمبہیں بانک بے وتی کل ءِ

من پما روچان ءِ زراں مہگل
کد سزپ انت اوستانی گلاب ءِ پیل
شادہ ءِ الہان ءِ کن انت بلبل

سمبہہ انت درچک ءِ دارکجام رنگ ءِ
سمبہے چوش کہ تو پہ بانوری

لاڙو

زی منا کوش ۽ بیگاہ ۽ حالے سرگتگ
چیدگاں ایرکن تو وتی لوگ ۽ ایر شتگ
رندچه ده سالان تی بحت ۽ جاہ جنگ

ما کتگ ہنکین مہگل انت پیداک انت پدا
منہہ یے اُردے پہ مراداں گوں تو ادء
داتگ انت سوگاتیں سلام مارء قاصد ۽

چندنیں بادگیرء وتی یل دات چون کنت
مہگل چه من زہرانت چون سلام پمئن گون کنت
واہگ ۽ میتا پاں چه پیم زوت ۽ رون کنت

جی ترا بات او مہگل ۽ قاصد گوں آیک ۽
بیا اد ۽ نند مئے مئہہ ۽ سارتیں ساہگ ۽
دلبریں گودی نندیت لوگ ۽ چوڑگ ۽

دل منی شاد انت کہ منا مہمان یے گور انت
 تو گشتے مرچی میتگ ء سور ء سر برانت
 دوست منی لوگ ء چوڑگ ء مرچی بندر انت

مہگل ء یل دات انت وتی بادگیر ء دوار
 نون منی بحت ء تالہ ء باری ء بچار
 رند چہ وہ سالان پدا اتک پہ لڈ ء بار

انشپی من گوں شادہاں زر شانے کناں
 سرشپ ء داں کہ بانگواہ چوگانے کناں

